

Drazí spolubratři, milí přátelé,

Došli jsme se již ke čtvrtému blahoslavenství spolu s papežem Františkem: „Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

„Hledání spravedlnosti o hladu a žízni, taková je svatost.“ [GE 79]

Nejde jen o to, že mnoha mladým lidem není umožněno stabilní vzdělávání – čtvrtý cíl udržitelného rozvoje (Organizace spojených národů, Agenda 2030) k tomu také směřuje. Salesiánské misie se vždy vyznačovaly vážným a účelným závazkem, spočívajícím ve formě vzdělávání. Právě v tom salesiánští misionáři vyjadřují svůj typický způsob „spolupráce s těmi, kteří vytvářejí společnost důstojnější pro člověka“ (Stanovy čl. 33).

Don Bosko potřebuje dnes salesiánské misionáře, kteří jsou připraveni usilovat o spravedlnost a porozumění ve světě, salesiány jako byl bratr Matouš Thaiparambil († 01. 02. 2019) v Kalkatě. Více než čtyřicet let sloužil tisícům mladých na okraji společnosti s velkou houževnatostí a důmyslem. Zlatem vydlážděná cesta salesiánů není nic jiného než výchova mládeže. Salesiánští misionáři, kteří mají hlad a žízeň po spravedlnosti! Hledání spravedlnosti o hladu a žízni, především výchovu mládeže, taková je charakteristika salesiánského misionáře.

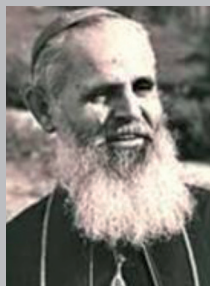
*J. Basañes*

■ P. Guillermo Basañes, SDB  
Hlavní rádce pro misie

## SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Cameroni SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Služebník Boží **Mons. Oreste Marengo** (1906-1998), velký misionář v severovýchodní Indii a zakladatel tří diecézí. Noviciát skončil v roce 1923 ve Foglizzu. Když zemřel klerik, určený do misí v Indii, dostal povolení ho nahradit. „Byla to největší touha mého života. Chtěl jsem se stát salesiánem za podmínky, že bych mohl zasvětit svůj život apoštolátu v misích. Nestaral jsem se o to, kam mě vyšlou.“ Byl nejmladším z průkopníků – bylo mu jen 17 let! Jeho cesta ke svatosti se inspirovala Ježíšovými slovy: „Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vubec do něho nevejde.“ Lk 18,17



## JAK JSEM SE STAL SVÝM VLASTNÍM ÚLOVKEM

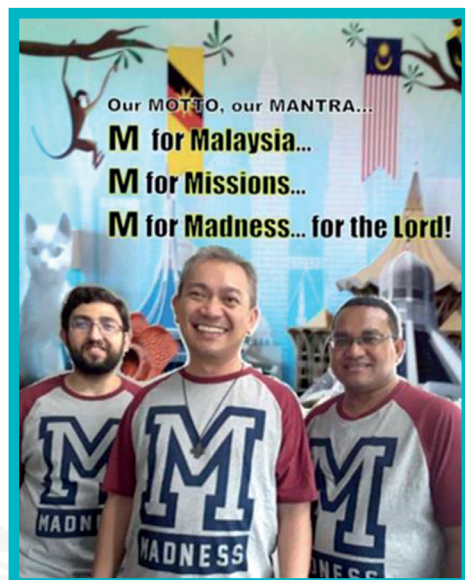
Bylo to v srpnu 2015 při oslavě 200 let od narození sv. Jana Boska. Stále silněji jsem pociťoval touhu stát se misionářem *ad gentes*. Byl jsem provinciálním delegátem pro misijní animaci v naší provincii Filipíny – Sever. Uvědomil jsem si, že zatímco jsem lovil lidi, aby si zamilovali misie a stali se misionáři, byl jsem to vlastně já, kdo spolkl návnadu. Brzy jsem se stal svým prvním úlovkem.

Byl jsem inspirován salesiánskými misionáři, s nimiž jsem se setkal, P. Peterem Zago a P. Luisem Iriarte. Osobně jsem zažil jejich laskavost a péči. Viděl jsem na vlastní oči jejich nadšení a radost, zejména když jsem byl ještě mladý „boskovec“ v Don Bosco Tondo v 80. letech. V roce 2016 jsem v modlitbě šeptl Bohu: „**Ano, Pane. Prosím, pošli mě jako svého misionáře.**“ **Don Bosko mi tak hodně dal. To byl můj styl, jak povědět: „Děkuji, Done Bosko. Všechno nejlepší k narozeninám! Nabízím ti to jako skromný dar.**“ Dříve jsem byl jedním z mnoha příjemců velké dobroty a šlechetnosti misionářů. Teď mám pocit, že jsem jedním z mála povolovaných, abych to předával dál. Jako by mi Bůh říkal: „Ramone, je čas platit!“

V srpnu 2017, ve věku 45 let, jsem byl vyslán jako misionář do arcidiecéze **Kučing na Sarawaku v Malajsii**. Se mnou jsou zde P. Andre Belo z Východního Timoru a koadjutor Manuel Ruperez ze Španělska. My, misionáři **148. salesiánské misijní výpravy**, jsme byli vysláni do různých zemí; odjeli jsme se do této části Malajsie jako Boží učedníci v duchu svatého Jana Boska.

Náš projekt – provozovat učňovskou školu, která bude zřízena arcidiecézí pro místní chudou mládež – se z různých důvodů nepodařilo ještě zrealizovat. Na žádost arcibiskupa z Kučingu nás náš provinciál pověřil, abychom zatím vypomáhali v arcidiecézi a čekali na vznik této školy. Dva z nás – salesiánští kněží – slouží v komisi pro mládež arcidiecéze. Pomáháme také v okolních farnostech, zejména služebním mší, svátostmi a formací. Náš koadjutor vyučuje v mezinárod. škole sv. Josefa – katolické škole ve městě Kučing.

Jsmo tu v Malajsii od roku 2017 a naše salesiánská přítomnost zde ještě **není ukotvena**. Nemáme ani vlastní dům ani školu, kterou bychom mohli považovat za vlastní a kde by-



chom moli společně žít, modlit se jako spolubratři a sloužit mladým prostřednictvím salesiánské výchovy a evangelizace. **Přesto máme naději.** Modlíme se, důvěřujeme a věříme, že v Bohem určený čas a s Jeho milostí na Mariinu přimluvu, dopadne všechno dobře. Jako ti, kteří jsou vášnivě zamilovaní, by řekli a udělali: „Jsmo ochotni počkat... bez ohledu na to, co to obnáší.“

Trvalo mi **čtyřicet pět let, než jsem řekl „ano“** k Božímu **pozvání být misionářem. A Bůh byl tak ochotný počkat.** Přál bych si, aby to netrvalo zase čtyřicet pět let, než bude zde ukotvena salesiánská misijní přítomnost. Ale bez ohledu na to, kdy a jak, jak Bůh dá, jsem také ochoten čekat...

■ P. Ramon G. Borja, SDB  
filipínský misionář v Malajsii

## BÝT MISIONÁŘEM V JAPONSKU JE RADOST!

Často se říká, že je těžké být misionářem v Japonsku, protože zde postrádáme radost vidět hmatatelné výsledky. Připouštím, že misie je tu obtížná, ale nedomnívám se, že by chyběla radost a viditelné výsledky. Léta jsem doprovázel dvě skupiny, každá čítala asi 10 nebo 15 lidí. Z různých důvodů se přiblížili církvi. Účastní se výuky katechismu a téměř všichni se stávají katechumeny a v patřičný čas jsou pokřtěni.

Vyžaduje to trpělivost, ale výsledek přichází – milost Pána doplní to, co misionář nedokáže.

Je důležité lidem naslouchat a hlásat „dobrou zprávu“ přesvědčivě, radostně a s trochou šikovnosti a vždy s širokým úsměvem. Většina Japonců nepotřebuje hmotný chléb, ale o to více potřebují duchovní pokrm. misie v Japonsku je obtížná, ale nikdy nemůže říci, že zde chybí radost být misionářem.

■ P. Achille Loro Piana, misionář v Japonsku.